

Phần 3

Mắc võng giữa hai thân cây, Biên Thùy thích thú đong đưa buổi trưa gió nhẹ. Cô đưa mắt nhìn trời xanh qua những kẽ lá. Chỉ cách một tường rào, ngoài kia lại là con đường có nhiều xe qua lại với đủ cả sự ồn ào của một thành phố nhộn nhịp.

Ngôi biệt thự phố thị này của ba mẹ cô có nhiều người thêm thương và mơ ước. Riêng Biên Thùy, cô lại thấy yêu đến vô bờ khoảnh sân nhỏ được trồng cả cây ăn trái thế này. Không nhiều, chỉ một cây mận, một cây mía và một cây lựu. Ba cây này giống như ba anh em cùng mẹ khác cha nhưng chung một mái nhà. Chúng vươn cao, trầm tĩnh mà ngạo nghễ che mát cho bãi cỏ non xanh mượt và khá nhiều loại hoa rực rỡ sắc màu. Nếu bảo miêu tả gọn lại khoảnh sân này, Biên Thùy sẽ biết ngay đó là một thiên đường thu nhỏ.

Có tiếng nhạc vang phía ngoài rào, ngay đúng vị trí Biên Thùy mắc võng. Dường như nó được phát ra từ một chiếc ô tô sang trọng nào đó, đang dừng tạm bên đường.

*Cố giữ lấy đôi hàng mi, không cho nước mắt rơi
Giữ lấy đôi bờ môi, không cho em nói lên
Em yêu anh nhiều lắm, em đây không muốn mình phải rời xa nhau
Cố giữ lấy một tình yêu mà anh đã ước mơ
Giữ lấy một niềm tin, trọn đời ta sẽ mãi không rời xa
Mà giờ anh không biết làm gì giữ em ở lại bên anh
Giọt nước mắt lại rơi
Giọt nước mắt đừng rơi
Để cho anh bước đi không ngại ngần gì
Lời nói đau lòng anh
Lời nói đau lòng em
Người đâu nào biết anh yêu người
...
Ngày tháng sau mình anh
Ngày tháng cũng mình em
Giờ anh biết phải làm gì để quên...
Cố giữ...*

(Nhạc Nhất Trung)

Tiếng cửa xe đóng sầm. Tiếng khởi động máy xe và rồi chiếc xe lướt đi... Tiếng nhạc bị thả rơi vào không gian, xa dần rồi mất hút. Vô lý! Biên Thùy bỗng nghe thoáng hụt hẫng trong lòng.

Cô đang chờ đợi hay nuôi tiếc cái gì nhỉ? Nhưng sao cô chợt mong biết bao nhiều Đình Nam sẽ trở lại nhà cô, như chưa từng có lúc cô đã điên khùng nói ra những lời chua ngoa hôm đó.

Nhưng còn thế nào được nữa. Anh ta cũng có tự ái của anh ta chứ. Với nữa người lớn cũng đã dừng chuyện đó lại rồi không thì Biên Thùy tưởng mình cao giá lắm chắc?

Cao giá nổi gì. Nếu như có ai đó biết được điều sâu kín của cô, sẽ chẳng phũ phàng nghĩ rằng Biên Thùy dám làm cao làm thấp. Cô cũng không dám nghĩ rằng mình yêu đồng đẳng thế kia, nhưng chẳng hiểu sao ngay lần đầu tiên Đình Nam đến nhà cô, Biên Thùy lại có cảm giác rằng anh và cô hình như đã biết nhau từ... kiếp trước.

Cái cảm giác yêu đã định hình rất rõ nơi cô từ lúc ấy. Rõ ràng tới nỗi cô chợt hay ra rằng bấy lâu nay tình cảm giữa cô và An Phong chẳng thế nào gọi được là yêu. Nếu có cũng chỉ là yêu tạm yêu hờ.

Nhưng dù yêu hay không yêu, cùng một lúc Biên Thùy cũng đã trắng tay trong tình cảm. An Phong, cô còn không có được, mơ làm gì tới Đình Nam.

Điện thoại của Biên Thùy chợt reo.

Vẫn nằm yên trên võng, Biên Thùy nói một cách lười biếng khi đọc được là số máy của Đông Nghi:

- Gì vậy?

Nhỏ Đông Nghi thiếu điều nhảy dựng lên:

- Mà làm gì như chết rồi vậy Thùy? Gọi rủ mà đi uống cà phê chứ gì!

Biên Thùy mất hứng:

- Thôi, tao đang chán lắm. Không cà phê cà pháo gì nổi đâu!

- Vậy đi spa?

- Cũng không!

- Đi vũ trường?

Biên Thùy đồ quạu:

- Nói rồi, không đi đâu hết mà!

Đông Nghi kêu lên:

- Nhỏ này mới là lạ à nghe. Làm như phải có mi, người ta mới đi chơi được vậy?

- Sao không đi một mình đi, rủ tao làm gì?
- Tao sợ đi một mình sẽ có người chết vì buồn.
- Người đó chẳng đời nào là tao cả. Mà làm ơn để tao yên có được không Nghi?

Đông Nghi cười lớn:

- Được chứ! Tại tao không biết mày đang tu, chứ nếu biết, rủ rê làm gì, để cho mày mau đắc đạo.

Biên Thùy xụi lơ:

- Biết rồi thì đừng rủ nữa nhé!

Đông Nghi đột ngột nói:

- Tao không rủ mà dựng mày dậy đó chứ! Tích cực lên một chút giùm coi.
- Cái gì... tích cực?
- Mày thay đồ đi, tao tới rước liền!
- Nhưng tao đã nói là không đi mà.

Đông Nghi hết kiên nhẫn nổi:

- Tao bắt mày phải đi. Mày mà không đi thì đừng có trách sao bạn bè biết mà không chịu nói giùm.
- Mày nói úp mở kiểu đó ai mà hiểu.
- Tao nói huých toẹt rồi chứ úp mở gì. Thôi nghe! Năm phút nữa tao tới!

Dù rất chán nhưng Biên Thùy cũng chịu khó thay đồ và ngồi chờ Đông Nghi. Biết đâu chừng ra khỏi nhà một chút, tâm trạng cô sẽ khởi sắc hơn.

Biên Thùy hỏi ngay khi mới vừa leo lên ngói phía sau Đông Nghi:

- Làm gì mặt mày mày chù ụ thấy chán vậy?

Đông Nghi cong cớn:

- Chán! Chán cái gì chứ! Nãy giờ tao nghe mày than chán mấy lần rồi. Ai làm mày chán vậy Thùy?

Biên Thùy nhẹ giọng:

- Không ai làm cả. Chán bâng quơ thôi!

Đông Nghi lớn lối:

- Vậy thì để tao giúp mày. Một là linh hoạt trở lại, hai là cho... tan tành gió bụi luôn.

Biên Thùy bực bội:

- Mày càng nói tao càng thấy tối hù!
- Tối hay sáng rồi biết!

Đông Nghi buông gọn, cho xe queo vào một quán cà phê. Biên Thùy không hiểu gì, nhưng cũng không buồn hỏi nữa. Cô xuống xe, theo Đông Nghi vào quán.

Giờ trưa, quán rất vắng khách. Haichữ “GióMưa” nổi bật lên trên nền tre lá nhìn rất đẹp, nhưng Biên Thùy không còn tâm trạng ngắm nhìn thêm. Cô nhớ đến da diết lần đến đây cùng với Đình Nam.

Đông Nghi gọi hai trái dứa lạnh cho hai đứa.

Mới vừa uống nước ở đây, Đông Nghi vẫn mau mắn ngậm cái ống hút bé tí vào miệng. Cô thoáng nhìn Biên Thùy, rồi nhỏ giọng:

- Ê! Mày để ý căn nhà kế bên nghe! Bảo đảm với mày sẽ có chuyện vui nhớ đời luôn.

Biên Thùy nhiu mày nhìn sang căn nhà bên cạnh. Căn nhà cách quán “Gió Mưa” bằng một khoảng sân rộng trồng le que mấy thứ cây cảnh rất xấu, nhìn là biết ngay chủ nhân ngôi nhà không mấy mặn mà với chuyện này.

Đông Nghi nhướn mắt nhìn cô:

- Thấy gì không?

Biên Thùy mỉm cười:

- Mày muốn biểu tao thấy cái gì?

Cô cúi xuống, hút thêm một ngụm nước dứa mát lạnh vào miệng. Đông Nghi lớn tiếng:

- Chiếc xe chình ình như vậy mà không thấy à? Tao đâu có biểu mày ngắm làm gì căn nhà xấu hoắc đó!

Biên Thùy hơi quay đi. Cô nói một cách không bình tĩnh:

- Dường như là xe của An Phong?

Đông Nghi gật đầu không nói.

Biên Thùy cười tự lự:

- Thật ra thì mày đưa tao tới đây chi vậy?

Đông Nghi mím môi:

- Thì cho mày nhìn thấy sự thật chứ chi. Hấn ta sống trong căn nhà đó với một con nhỏ “như con nai vàng ngơ ngác”. Sau những phút “lên mây” họ sẽ sang đây “ngồi đồng”, cho tới giờ cơm chiều sẽ chuyển tiết mục đấy, mà tiết mục nào cũng kinh thiên động địa luôn.

Biên Thùy ngạc nhiên:

- Sao mày biết?

- Vô tình thôi!

- Vậy sao không vô tình quên luôn cho rảnh nợ?

Đông Nghi chưng hửng:

- Mà nói vậy mà nghe được sao? Tao không tò mò tọc mạch chuyện người khác. Nhưng chuyện này tao nghĩ mình không thể im lặng, vì nó liên quan tới mày.

Biên Thùy như không bị tác động. Cô cười xa vời:

- Kệ họ đi Nghi, không liên quan tới tao đâu. Tao và hắn xù nhau rồi, mày không biết sao?

Đông Nghi chưng hửng:

- Xù hồi nào?

- Mới đây thôi!

Đông Nghi im lặng, vẻ mặt cô đầy tư lự. Cô nói một cách băng quơ:

- Nhưng An Phong đã... như thế này từ lâu lắm.

Biên Thùy cười nhạt:

- Ra, mày không hiểu gì về tao cả. Nghi ơi là Nghi! Không thể trách An Phong đâu?

Đông Nghi kêu lên:

- Sao?

Biên Thùy chớp mắt một cái. Cô nhìn Đông Nghi, dịu dàng:

- Cho đến chính tao cũng nghĩ rằng tao yêu An Phong, nhưng hoàn toàn không phải vậy. Vả lại, tao không ngạc nhiên về cách sống phóng túng của Phong. Tao đến với Phong trước đây vì chính điều đó mà.

Đông Nghi đưa tay sờ nhẹ trán Biên Thùy một cái:

- Xem mày có bình thường không?

Biên Thùy nhăn giọng:

- Tao rất bình thường! Cho nên mày cũng đừng bận lòng làm gì nhé. An Phong chịu cắt đứt êm đềm là tao cảm ơn lắm rồi. Mấy hôm nay tao cứ nơm nớp sợ bị trả thù. Bản chất của Phong còn đồ lắm.

Đông Nghi nhíu mày:

- Mày không trả thù thì thôi, mày không làm dữ thì thôi, mắc gì sợ An Phong làm điều đó.

- Vì người chủ động cắt đứt là tao chứ không phải Phong. Hắn ta còn muốn bắt cả hai tay. Mặc dù giữa tao với Phong bấy lâu nay vẫn chỉ là lửng lơ con cá vàng, có ai nói yêu ai đâu? Chi tiếc...

- Mày tiếc cái gì?

- Tao chỉ nhận ra tình cảm giữa tao với Phong hoàn toàn không phải là tình yêu, bởi vì sự rung động tao chỉ có với người khác. Người từng nghìn trùng xa khuất thì phải.

Đông Nghi buột miệng:

- Trời đất!

Biên Thùy mơ màng:

- Làm gì mà kêu trời. Tao cũng là một con người bình thường thì sao không thể rung động bình thường được chứ?

Đông Nghi chống cằm nhìn cô:

- Ai mà làm cho trái tim tung tung của mày biết rung động vậy? Kể nghe đi nhỏ. Kể đi rồi tao trả châu cà phê này cho.

- Khỏi kể thì người “bao thầu” cũng là mày thôi. Ai biểu mày rủ?

Đông Nghi cười trừ. Nụ cười không tròn của cô vội tắt khi nghe tiếng mở cồng. An Phong lao vụt xe ra. Ngồi phía sau anh là cô gái có vóc người rất mảnh. Áo thun, quần soóc. Cô ta ôm chặt An Phong tới nỗi khó chặt hơn nữa được.

Đông Nghi nhìn vẻ mặt dửng dưng sắc lạnh của An Phong mà rùng mình. Cô la to lên:

- Ê! Ê...

Biên Thùy nhăn mặt một cái, nói trầm tĩnh:

- Mày làm cái gì quỳnh lên vậy Nghi. Đã biết như vậy rồi, kệ người ta đi.

- Nhưng tao muốn ít nhất hấn ta cũng phải ngẩn tò te ra mà nghe mày chửi. Nói có sách, mách phải có chứng chứ.

Biên Thùy cười cay đắng:

- Bỏ đi, hấn ta không quậy tao là may rồi. Đọc báo thấy ba cái vụ trả thù tao ớn quá. Gì mà giết nhau dễ như giết một con kiến vậy.

Đông Nghi cố cãi:

- Nhưng mày có làm gì đâu mà sợ bị trả thù?

- Làm gì à? Ít ra tao cũng là người gây tổn thương trước cho An Phong. Tao đã đem tình cảm chân thật của hấn ta ra chà đạp.

Đông Nghi thấy bất mãn, cô dài giọng:

- Xời! Phải mày không đó, Biên Thùy? Đương không nhận hết lỗi về mình. Mày bị mắc bệnh ngu từ hồi nào vậy?

Biên Thùy hơi cười:

- Không phải bệnh ngu mà là bệnh tưng!

Đông Nghi cũng cười:

- Từng thì mày từng lâu rồi đó, ai mà không thấy. Chỉ có bệnh ngu là mới phát đây thôi!

Biên Thùy mỉm cười mà mắt chột long lanh nước:

- Không sao, cái gì bạo phát sẽ bạo tàn mà.

Đông Nghi thở nhẹ:

- Biết vậy chẳng thèm tài lạnh làm gì!

Biên Thùy nhìn Nghi một cái. Cô mỉm cười yếu ớt:

- Ủa! Biết mình tài lạnh rồi sao? Vậy mai mốt nhớ có gặp hấn ta làm gì thì đừng thèm bận tâm nữa nghe chưa?

Đông Nghi cắn nhẹ môi:

- Có thật không đây? Hay là... hờn giận một chút để nêm thêm gia vị lãng mạn cho tình yêu?

Biên Thùy đỏ quạch, cô nói cụt ngắn:

- Đã bảo không! Làm sao lãng mạn cho nổi chứ?

- Nhưng tao vẫn thấy hoang mang lắm.

- Mày đừng có suy diễn lung tung nữa. Lo chuyện của mày với Gia Phúc kìa.

- Tao với Gia Phúc thì có gì mà lo chứ. Tụi tao lúc nào mà chẳng như mây với bầu trời?

Nói thế chứ Đông Nghi vẫn thấy hoang mang. Nếu ai đó nhất định bảo với cô rằng hai cộng hai bằng năm chứ không phải bốn, không chừng Đông Nghi còn dễ chấp nhận hơn chuyện của Biên Thùy.

Chẳng lẽ tình yêu là thứ có thể thay đổi và thay đổi nhanh đến vậy? Mới tháng vừa rồi đây họ vẫn tay trong tay mà. Và đã suốt mấy năm qua như vậy. Có ai mà không chịu nhận thấy họ giống như một cặp trời sinh chứ? Vậy mà bây giờ nói chia tay dễ như hút nước dừa vào miệng vậy sao trời?

Biên Thùy chột nhìn Đông Nghi một cái:

- Ê! Mắc gì mày thờ thần như sắp chết tới nơi vậy?

Rồi không cần Đông Nghi trả lời, cô đẩy trái dừa qua một bên, đưa mắt tìm chủ quán:

- Chị ơi! Cho em một ly cà phê phin đi chị.

Đông Nghi nhìn cô lạ lẫm:

- Bộ mày uống nước dừa lạnh không được hả?

Biên Thùy trề môi:

- Xàm! Dừa lạnh uống không được vậy uống được gì?

- Ai mà biết! Sao khi không lại gọi cà phê phin. Mà uống cà phê nóng không đường à?

Biên Thùy nhú mày:

- Ai lột lưỡi mà mày nói như sáo vậy? Thích thì uống, được chưa?

Đông Nghi cười cười:

- Dạ thưa, được!

Nhưng thời buổi cà phê hòa tan mau chóng, tiện lợi, chất lượng, sao mình lại thích ngu quá vậy?

Biên Thùy mím môi:

- Nhỏ này, nãy giờ chửi tao ngu hai lần rồi nghe.

- Không ngu, vậy mày khôn với ai?

Biên Thùy tưng tưng:

- Khôn với mày! Không thấy tao chỉ gọi có một cà phê thôi sao?

- Mày có gọi hai ly tao cũng không thêm uống với mày đâu. Đáng ghét!

- Thì thêm đường, bỏ đá vào!

- Mày siêng hén, tự phục vụ à?

- Nói thế chứ tao cũng đâu có uống. Tự nhiên thích nhìn những giọt cà phê đặc quánh nhỏ đều và rất chậm xuống đáy ly.

Đông Nghi nhìn sững cô:

- Trời! Có cần thêm giấy bút để làm thơ không?

- Không!

Đông Nghi nheo mắt:

- Ít ra, khi mất tình yêu mày cũng đã biến thành con người khác. Kỳ lạ thật!

Đôi mắt Biên Thùy chột mớ màng. Và cô nói với tâm trạng miên man, xa vời:

- Mày biết không? Đến bây giờ tao mới hiểu thế nào là tình yêu thật sự. Và tao lại nhận ra điều đó khi mình đã bộp chộp đánh mất nó.

Đông Nghi nói day dứt:

- Thật ra, mày và An Phong vẫn có thể bắt đầu lại từ đầu mà.

Biên Thùy cười tự lự:

- Anh Phong không dính dáng gì tới tình cảm của tao cả. Tao yêu một người khác mà.

Cô lắc đầu trong một cử chỉ tuyệt vọng.

Đông Nghi nhìn cô xót xa. Cô đặt nhẹ tay mình lên tay Biên Thùy:

- Tao hiểu rồi? Xin lỗi đã làm mày mất hứng. Từ giờ tuyệt đối không nhắc gì đến An Phong nữa.

Biên Thùy nói thêm:

- Mày nhắc cũng đâu có sao. Nhắc, tao chỉ thấy bực mình chứ không vương vấn gì đâu.

Đông Nghi chớp mắt:

- Kể tao nghe với, được không?

Biên Thùy tiếp tục mơ màng:

- Nghi này!

- Chuyện gì cứ nói, kêu tao làm gì? Kêu như vậy... cũng đâu có tiếp thêm cho mày sức mạnh?

- Tao không hề làm An Phong đau phải không?

- Nói không nhắc, không vương vấn sao nhắc nữa rồi? Cảm lòng không đặng à?

- Không phải? Tao không muốn mình phải áy náy nếu như có gây ra gì đó cho An Phong.

Đông Nghi trề môi:

- Áo tưởng! Nếu như mày nhận ra rằng mày thật sự không yêu An Phong chút nào, thì tao cũng không sợ gì mà nói rằng hẳn ta không hề yêu mày. Không chỉ mày, mà hẳn ta không yêu ai cả, thậm chí cả bản thân hẳn.

Biên Thùy mỉm cười rồi nhìn Đông Nghi dịu dàng:

- Mày nghĩ vậy thiệt à?

- Ừ! Là bạn rất thân với mày nên tao mới nói. Với tao, mày và An Phong chỉ xứng cái vẻ ngoài thôi.

Biên Thùy nửa thật nửa đùa:

- Nghĩ thế coi chừng chủ quan đó bạn. Tao và Phong còn “kết” nhau vì đũa nào cũng quậy đó.

- Nhưng dù sao mày cũng chưa quậy tới bến như Phong, kiểu quậy của mày vẫn “nhà lành” lắm.

Biên Thùy khẽ chớp mắt. Đông Nghi nói đúng, bằng cứ là cô với An Phong chưa hề làm chuyện gì quá đà, ngoài về sôi nổi mà ai cũng dễ nhận ra.

Im lặng khá lâu, Biên Thùy nói một cách thận trọng:

- Mà mày không biết đâu. Bao năm nay trong lòng tao vẫn không thể nào quên một chuyện.

Đông Nghi buột miệng:

- Chuyện gì nữa?

Mắt Biên Thùy chớp nhanh. Cô nhìn đắm đắm những giọt nước nâu sậm chậm chạp thả xuống đáy ly và cứ thế, nhẩn nha không mệt mỏi. Cô nói như qua một màn sương mù dày đặc:

- Thân với tao, thế mà mày không nhận ra điều gì khác lạ ở tao sao Nghi?

- Không! Mày vẫn thế. Quậy như quỷ, chuyện thật như đùa, đùa như thật. Để ý làm gì cho mệt.

Nói thế chứ Đông Nghi không thể bình thản được. Rõ ràng những câu nói của Biên Thùy đã tác động mạnh đến cô.

Biên Thùy cười nhẹ. Cô nói mơ màng:

- Mày còn nhớ đêm lễ hội hai đứa cùng tham gia cách đây mấy năm rồi không?

Đông Nghi gật đầu:

- Nhớ chứ! Chính xác là đã sáu năm rồi!

Biên Thùy chớp mắt, miên man:

- Đêm đó, tao đã thả rơi lại nơi đó nhiều thứ lắm. Và những thứ đã lỡ bỏ quên đó, tao không làm sao quên được. Nhớ đến nhưc nhối luôn.

Càng nói, Biên Thùy như càng đau đớn và tuyệt vọng, cô khóc lặng lẽ:

Đông Nghi nhìn bạn xót xa:

- Trời ơi! Vậy mà mày không kể với tao. Bao năm rồi đã phải ôm nó trong lòng à?

- Ừ. Tao cũng không hiểu nó có liên quan gì tới hiện tại không mà lòng tao... kỳ cục lắm.

Đông Nghi nhìn thẳng vào mắt cô:

- Mày bệnh nặng lắm rồi đó. Suy nghĩ khác đi, sẽ thấy chuyện chẳng có gì lớn lao cả.

Biên Thùy nhướn mắt bất bình:

- Chuyện như vậy mà không lớn lao à?

- Ừ! Thời buổi bây giờ ai còn quan trọng chữ trinh nữa. Còn cái thằng chết bầm đó, đáng cho mày bận tâm sao? Coi tất cả như một con ác mộng đi.

- Hắn không phải là thằng, lớn hơn mình nhiều đấy. Và... nếu như không có sự đồng tình của tao, hắn làm gì được? Đã là trò chơi thì phải cùng tham dự chứ.

- Nếu vậy càng đơn giản, chơi xong là chán. Đẹp hết đi để làm tiếp những gì cần làm.

- Những gì cần làm lại luôn bị cái bóng mây đó che khuất. Tao lại yêu, nhưng không dám lao vào tình yêu đó của mình. Tao không đủ tự tin.

Đông Nghi nhú mày:

- Đã bảo không quan trọng. Mày sống ở thời đại nào rồi Thùy?

- Nhưng... hắn ta không nghĩ thoáng như vậy. Chỉ nhìn là tao biết ngay đây là một người rất độc đoán và phong kiến nữa. Cái kiêu của hắn là chẳng đời nào chấp nhận chuyện mình cưới một cô vợ mất trinh với người khác cả.

Biên Thùy nói một cách khó khăn, và cô đã nói bằng một sự cố gắng phi thường. Cô hơi nhắm mắt khi nghĩ lại những điều mình vừa mới nói.

Đông Nghi ngồi thẳng lên, tròn mắt nhìn cô:

- Vậy chứ mày nhật được con người quá quắt đó ở đâu vậy?

Biên Thùy cười gượng:

- Tao không nhật, mà hắn tự dẫn xác tới nhà. Hắn tới vì bị... mẹ hắn bắt tới. Thế nhưng những lần sau đó, mẹ hắn không biểu, hắn cũng tới, thậm chí cấm, hắn cũng trốn để tới gặp tao. Vậy là sao?

Đông Nghi tiếp lời cô bằng một nụ cười:

- Hiểu rồi. Và mày cũng rất thích để cho hắn gặp. Vậy mà tốt quá rồi, can đảm lên đi nhỏ.

- Tao không can đảm nổi, tao đã từ chối ngay sau khi hắn chính thức ngỏ lời cầu hôn. Từ chối xong tao về nhà, lên phòng đóng chặt cửa lại và khóc đã đời.

Đông Nghi chấp chới mắt nhìn cô:

- Khùng!

Biên Thùy cố ngăn cảm giác yếu đuối của mình. Giọng cô như nghẹn lại:

- Tao rất sợ và không tự tin nổi nữa. Có lẽ oan trái là ở đó. Chuyện lỡ xảy ra, tao đã cố giấu ba mẹ mấy năm rồi.

Đông Nghi chớp mắt nhỏ nhẹ:

- Thù này, tao nghĩ chuyện đó không khó. Gia Phúc có bà chị họ đã từng “chơi” kiểu đó rồi. Thoải mái đã đời, chỉ cần một mớ tiền và vài chục phút, có cả tá con, mà vẫn có thể trở thành gái trinh ngay.

Biên Thùy thoáng đỏ mặt:

- Thôi đi. Nghe đã thấy ghê rồi. Mà mà dám kể còn ghê hơn.

Đông Nghi nghiêm mặt:

- Làm ơn thay đổi tư duy giùm đi bà cụ. Bà cứ quần quanh những suy nghĩ đó thì sẽ chết dần chết mòn thôi.

Cổ họng Biên Thùy đau thắt:

- Tao còn không chấp nhận chuyện đó, nói chi đàn ông. Nó giống như lừa dối một đứa con nít chứ không phải lừa dối một người bản lĩnh nữa!

Đông Nghi chột chổng chế một cách yếu đuối:

- Lừa dối cái gì chứ?

Biên Thùy cụp mi. Cô nói rời rạc:

- Người ta đã biết chắc mình chẳng còn thơ ngây gì nữa. Làm kiểu đó, kiếm đâu sẵn cái lỗ mà chui xuống.

- Là mà nghĩ vậy thôi. Chứ bà ta hả, vẫn thắm thiết với người tình, cho tới lúc bà ta chán và chủ động chia tay, tìm người khác.

Biên Thùy bật cười:

- Thằng cha yêu bà có được bình thường không vậy?

- Bình thường chứ. Thậm chí trên cả tuyệt vời là khác. Phải gần năm sau, ông người tình được “bẻ khóa động đào” của bà mới lay tỉnh nổi chứ bỏ sao?

Biên Thùy nhún vai:

- Không hiểu!

Đông Nghi cười nhẹ:

- Đâu ai cần mà hiểu làm gì!

Biên Thùy cười thê lương:

- Ừ há! Nhưng tao vẫn nghĩ, có khi nào một người đàn ông vốn đã không coi trọng chuyện đó, được chăm chút và dâng hiến kiểu như vậy, biết đâu ông ta sẽ bị tá hỏa tam tinh mà chết đó.

Đông Nghi cũng nửa thật nửa đùa:

- Hình như chưa có ông nào chết kiểu như mà nói cả. Chỉ cần đem tân hôn, nhìn thấy dấu hiệu trinh tiết của vợ là lên mây rồi, chẳng để ý làm gì thời buổi vàng thau lẫn lộn này đâu.

Biên Thùy cắn môi, ngậm ngùi. Cô buồn buồn nhìn từng giọt nước màu nâu sậm chậm chạp rơi xuống đáy ly. Cái vạch ngang đậm màu ấy cứ thanh thanh nhích dần lên tận thành ly, khẽ động đáy nhưng thật yên bình.

Chưa kịp xuống xe, Biên Thùy đã hỏi một cách hấp tấp:

- Sao anh lại đứng đây?

An Phong cười nhẹ:

- Đây đâu có bảng cấm mà không đứng được. Tôi đợi em đấy!

Biên Thùy hơi khó chịu:

- Đợi tôi làm gì?

An Phong châm chích:

- Cách đây chỉ vài tháng, chưa bao giờ em hỏi tôi những câu vô duyên như vậy. Sao em thích cố tình thay đổi mình nhanh thế?

- Nếu anh muốn gặp tôi để nói những câu tương tự như vậy thì tôi không nghe đâu. Xin lỗi!

An Phong bước tới chặn đầu xe cô:

- Bỗng dưng gay gắt với tôi như vậy là sao? Em giải thích đi.

Biên Thùy nhìn thẳng vào mặt An Phong:

- Tôi không có gì để giải thích với anh cả, mà cũng không có lý do để giải thích. Anh tránh ra giùm.

An Phong đặt cả hai tay lên tay lái của Biên Thùy, nắm chặt, giọng anh có nhẹ hơn:

- Gì hay gì cũng nên ngồi lại với nhau nói chuyện một lần cho ra ngô ra khoai đi.

Biên Thùy tỏ rõ sự bực mình:

- Không có ngô khoai gì ở đây cả. Với lại, chẳng phải chúng ta đã nói chuyện với nhau rồi sao?

An Phong cười nhạt:

- Cái đó chưa phải là đã nói xong. Có những chuyện không thể nói qua điện thoại được.

Biên Thùy hất mặt nhìn anh một cái:

- Nếu anh cứ làm phiền tôi, tôi sẽ la lên đó.

An Phong cười nhẹ:

- Em cứ la thử coi!

Biên Thùy mím môi tức tối. Quả thật, cô thấy mình lỗ bịch quá, lý do gì mà la um sùm ngoài đường chứ?

An Phong gằn giọng:

- Không dám chứ gì?

Biên Thùy chống chế:

- Không phải không dám mà là không muốn.

An Phong buột miệng:

- Dám hay muốn gì cũng vậy thôi. Quan trọng là em đã không làm.

Biên Thùy hét kiên nhẫn:

- Anh muốn nghĩ sao kệ anh. Làm ơn tránh ra cho tôi vô nhà.

- Chừng nào em chưa chịu nói chuyện nghiêm chỉnh với tôi thì em... không bước qua được xác tôi để vào nhà đâu! Biết vậy đi.

Biên Thùy đau khổ nhìn anh:

- Tôi không biết. Mà tôi với anh cũng đã nghiêm chỉnh bao giờ đâu chứ?

An Phong nhìn cô không biểu hiện gì:

- Chính vì từng không nghiêm chỉnh, cho nên bây giờ tôi mới buộc em nghiêm chỉnh.

Biên Thùy nói rời rạc:

- Vậy anh ở đó nghiêm chỉnh một mình đi. Không vịn chặt, ngã trầy xe là tôi bắt đền đó.

Liền sau câu nói, Biên Thùy bước xuống xe. Chiếc xe lão đảo suýt ngã, An Phong cười nhẹ một cái. Anh bước tới dựng chống xe rồi thản nhiên theo Biên Thùy vào sân.

- Xe ai bỏ bậy mất ráng chịu, tôi không có phận sự phải giữ đâu nhé.

Đang loay hoay mở cổng, nghe giọng An Phong, cùng lúc anh đứng sát một bên, Biên Thùy choáng váng nhìn anh:

- Nếu biết chơi với anh để bị phiền thế này, tôi đã không chơi.

- Muốn không phiền thì nói chuyện đàng hoàng đi. Còn không, tôi sẽ ôm em ngay tại đây đó. Tôi nói là làm đó, đưa đây tôi mở cho.

Biên Thùy nhú mày:

- Anh đúng là thứ đồ quý ám gì đâu!

- Nếu em đủ lý lẽ để thuyết phục tôi, tôi sẽ không theo ám em nữa, để em tự do lấy hẳn làm chồng. Sao, tính đi! Ngồi đây nói chuyện được không?

Biên Thùy bặm môi:

- Tôi không tính gì cả nhưng sẽ nói chuyện với anh, có điều là anh đừng nghĩ tôi không muốn quen anh nữa để lấy chồng. - Cô ngồi xuống băng đá cạnh An Phong.

- Nếu em nghĩ vậy cũng đâu có sao? Phụ nữ luôn muốn mình thật sự trinh nguyên trong mắt và trong suy nghĩ của chồng sắp cưới mà.

Biên Thùy khở sở:

- Làm ơn đừng nói chuyện này nữa đi. Tôi chưa lấy chồng bây giờ đâu. Mà đã lấy chồng thì người đó cũng không phải là anh. Từ nào giờ tôi chỉ xem anh là bạn thôi mà.

- Nhưng tôi không xem em là bạn. Tôi phải nói sao để em tin là tôi yêu em đây Thùy?

Biên Thùy ngồi chết sững trên băng đá. Cô lạc giọng:

- Vẫn có những tình yêu đơn phương chứ, cho nên tôi tin nếu như anh nói yêu tôi. Nhưng anh phải thừa nhận đây là câu nói mới tinh của anh nghe.

- Vì tôi không thể giữ mãi trong lòng khi bỗng dưng tôi mất em. Bao năm qua cũng chưa khi nào em nói là không hề yêu tôi. Em vô tư đón nhận tình cảm của tôi mà.

- Tôi công nhận là tôi đã lỡ lừng khừng như vậy. Nhưng anh phải hiểu cho tôi chứ, là con gái khi người ta chưa hề ngờ ý với mình, chẳng lẽ tôi phải ra đứng giữa trời đất mà hét lên rằng tôi không hề yêu anh hay sao?

An Phong cười nhạt:

- Nếu chưa từng có gì thân thiết với nhau, sao em phải nói lời chia tay chứ?

Biên Thùy run giọng. Cô chồm chọi một cách yếu đuối:

- Thật ra đến bây giờ tôi mới giật mình và hoảng sợ khi nhận ra sự thân thiết giữa chúng ta vượt quá mức bình thường. Và tôi muốn nhắc anh chúng ta nên dừng lại ở một chừng mực nào đó. Tôi không muốn tiếp tục bị hiểu lầm nữa.

An Phong hơi cười khi nghe cô nói:

- Còn tôi thì muốn. Cứ hiểu lầm như từng hiểu lầm đi, có sao đâu! Bề gì thì cũng chỉ là sự hiểu lầm mà. Sống phóng túng kiểu chúng ta sợ gì dư luận chứ?

Biên Thùy chấp chới mắt nhìn anh:

- Anh nói vậy là sao?

An Phong nói một cách trầm tĩnh:

- Là đàn ông, tôi không phó thác toàn bộ cuộc đời của mình cho tình yêu đâu. Tôi có nhiều cách để hưởng thụ cuộc đời lắm. Không nhất thiết là được em yêu đâu.

Biên Thùy bất an nhìn vẻ ngạo nghễ của An Phong. Giọng cô thắc thỏm:

- Cách gì thì xin anh cũng đừng nhớ một thời thân nhau của chúng ta mà suy diễn lung tung nữa. Tôi thấy mệt mỏi lắm rồi.

An Phong nhú mày:

- Em nghĩ tôi rảnh lắm sao?

Biên Thùy nhẹ giọng:

- Anh không rảnh. Làm sao rảnh được, vì anh rất biết tận dụng từng khoảnh khắc một để hưởng thụ cuộc sống mà.

- Nói chuyện kiểu châm chích chi vậy?

- Tôi nói rất chân thật chứ châm chích gì? Sống mà biết tận hưởng cuộc sống thì hạnh phúc quá rồi. Không có ý gì mò nhè, nhưng tôi đã biết cách tận hưởng cuộc sống mấy lúc gần đây của anh rồi.

An Phong thản nhiên:

- Ủa! Vậy mà tôi tưởng lúc này em không thấy gì chứ. Thế đấy, con gái, anh giờ tay ra là hốt được cả nắm. Vậy mà giờ cả hai tay ra để chỉ nâng mỗi mình em thì lại rất khó. Tôi không ngờ thật đó.

Biên Thùy mỉm cười nhìn vào mắt anh:

- Thế nhé, ai có cuộc sống của người đó nhé Phong. Chúng ta vẫn có thể giữ lại một tình bạn đẹp.

An Phong nhướng mày nhìn cô:

- Em yên tâm! Tôi có thể nghĩ và sẽ quen dần với ý nghĩa tình yêu tôi dành cho em là ngộ nhận. Và yêu, tôi sẽ rất mong em hạnh phúc, dẫu biết rằng hạnh phúc của em không hề có tôi. Nói vậy, em yên tâm chưa?

Biên Thùy long lanh mắt nhìn anh:

- Nếu anh nghĩ được vậy, tôi cảm ơn anh lắm.

- Em có phách lối quá không vậy? Cảm ơn vì người ta không yêu mình nữa à?

Biên Thùy mỉm cười:

- Vì điều đó tốt cho cả hai đứa mà!

Ánh mắt An Phong lướt qua tia gì đó rất nhanh. Giọng anh nhẹ nhàng:

- Nói thế thôi chứ tôi hiểu em mà. Rất cảm ơn em đã chịu khó ngồi lại nói chuyện với tôi. Tôi về đây!

Biên Thùy chớp mắt. Cô nói rất thật thà:

- Tôi cũng cảm ơn anh lắm!
- Cảm ơn tôi về chuyện không làm phiền em à?
- Vâng, vì như vậy rất nhẹ nhõm, rất dễ chịu.

An Phong cười cười:

- Chưa thấy ai lạ lùng như em. Mà thôi, khi nào cưới nhớ mời bạn với nghe.

Biên Thùy cười rộng miệng:

- Tất nhiên rồi! Nhưng... còn rất lâu mà.
- Phải nhanh mới được, Thùy ơi. Chậm quá, anh sang Úc luôn rồi đó. Chừng đó, chỉ có thể gửi quà thôi chứ chưa chắc về dự được đâu.

Biên Thùy nửa thật nửa đùa:

- Trùm vừa thôi. Tôi sẽ mua sẵn vé máy bay gửi qua cho anh về. Chịu chưa?

An Phong bật cười. Anh đứng lên:

- Tất nhiên là chịu rồi. Còn bây giờ cho ga-lăng lần nữa nghe?

Biên Thùy buột miệng:

- Ga-lăng chuyện gì?

An Phong nói gọn:

- Dẫn xe vô cho Thùy! Được không?

Biên Thùy cười nhẹ:

- Được chứ!

An Phong về rồi, tự nhiên Biên Thùy nhận ra trong cảm giác nhẹ nhõm và dễ chịu của cô bây giờ lại lẫn chút ngậm ngùi.

Cô không ngờ An Phong cư xử đẹp với mình như vậy. Anh làm cô thấy áy náy làm sao vì thái độ lấp lửng nửa vờ bấy lâu nay của mình.

Đúng là hú hồn thật chứ. Vì chỉ cần An Phong tỏ ra “du côn” một chút như một phần bản chất của anh, thì Biên Thùy sẽ điều đứng lắ!

Nhưng nhẹ nhõm chỉ thoáng vụt qua, sau đó Biên Thùy lại lập tức nghĩ đến Đình Nam, đến những day dứt lẫn khuấy trong lòng. Và đau đớn hơn, cứ mỗi lần nghĩ tới anh không hiểu sao hình ảnh gã thợ săn năm nào lại phủ ngập tim tôi. Có lẽ nào anh và tên thợ săn du côn đó có liên quan mật thiết với nhau nhỉ?

Nếu đã vậy sao cô còn động đánh làm gì? Lấy Đình Nam làm chồng, chẳng phải cuộc sống của cô sẽ khởi sắc trở lại sao? Cô sẽ yêu và được yêu. Trong hôn

nhân cô còn mong gì hơn thế nữa, hay thật sự Biên Thùy muốn chết già vì mãi chọn mà không lấy được chồng?

Khi chưa được yêu, Biên Thùy đã vừa buồn vừa đau khổ và tuyệt vọng. Bây giờ, bất ngờ biết mình được yêu, cô lại lắc đầu từ chối. Là sao? Cô đang phải đối diện với nỗi mơ hồ nào khác nữa? Hay đồng đánh thả rơi một tình cảm mà mình ao ước? Tình cảm ấy đang càng lúc càng định hình rõ rệt trong cô. Càng cố xua đuổi Biên Thùy càng bị bám riết trong nỗi bất lực bèn bồng. Thật tức chết được!

Trong mênh mông vô thức, Biên Thùy chợt bản thân tự hỏi: Không biết chuyện duyên phận là có hay không? Mà nếu có thì cô và anh còn có duyên gặp lại trong đời à?

Biên Thùy sẽ lặng thầm mơ ước. Sẽ gạt tất cả những vật cản xung quanh để cô và anh được có nhau. Đình Nam phải hiểu rằng sự chối từ trong cô chính là sự dỗi hờn phụng phịu. Vì một chút mặc cảm nào đó, mà bằng tình yêu, nhất định Biên Thùy sẽ tìm cách vượt qua.

Hay... thật ra, Đình Nam cũng chẳng yêu cô? Vì một chút bốc đồng và háo thắng, giờ đây anh chợt hú hồn nhìn lại mình một chút để thấy mình thật may mắn khi bị cô từ chối? Chứ nếu phải thề nguyện gắn bó với nhau càng oải.

Biên Thùy chợt đỏ mặt với suy nghĩ của mình. Dù không thấy màu hồng trên má, Biên Thùy vẫn cảm nhận được nỗi rạo rục cứ mỗi lúc một thâm sâu hơn theo từng suy nghĩ của mình.

Miên man và thâm lặng, cô gọi nhỏ:

- Đình Nam!

Âm thanh đó chợt thân quen, chợt yêu thương đầy rung động. Âm thanh đó đang vang lên từ trái tim thắm đỏ một tình yêu còn lại của cô. Một phần cô đã lỡ gửi lại cho mỗi tình một đêm xa tít đó.

Dù sao Biên Thùy cũng không quên cảm ơn An Phong - Cảm ơn vì anh đã vui vẻ đi ra khỏi cuộc đời cô không vương bận. Cảm ơn anh đã rất thật lòng khi dọn đường cho cô bơi tới bến bờ hạnh phúc.

Bến bờ còn xa quá, rất xa. Nhưng bằng tình yêu mãnh liệt trót cho đi, Biên Thùy vẫn miên man nghĩ tới sẽ có lúc mình được nhận.

Còn bây giờ, cô tự cho phép mình hãy cứ yêu đi. Yêu chân thành say đắm. Yêu mộng mơ và vô tận. Yêu thâm lặng hay công khai cũng được. Hãy cứ yêu như mình đã hạnh phúc vì cũng được yêu.